

Сава Самарџић

Наставник историје

Рођен сам у години великог јубилеја Косовске битке. Датум мог рођења постао је 11 година касније симбол великих промена друштва наше Србије.

Не знам када сам заволео историју као науку. Знам да сам са пет година одушевљено препричавао филм „Косовски бој” окупљенима у породичној кући у Смедеревској Паланци и да су ме слушали пажљиво. Не могу рећи да сам тада знао да је то мој пут, али све од тада што сам читао и слушао о историји практично се „лепило”. Кад сам научио да читам, прва књига коју сам више пута прочитао била је „Солунци говоре” Антонија Ђурића.

Отац ми је био пољопривредни инжењер и народни гуслар, а својим наступима учинио је да заволим и народну епску књижевност. Мајка је стално инсистирала на квизовима, и ту сам често показивао познавање историје. Одрастао сам уз емисије „Линк” Светолика Митића и „Учитељица живота” Пера Јелића. Све ме је то подстакло да упишем и завршим историју на Филозофском факултету у Београду и остварим још један сан, да радим у школи са ђацима.

Настојим да их са пуно љубави подстичем на учење историје. Надам се да и они то тако схватају и прихватају. Историја је љубав. Према вери, традицији, српској националној историји, према својој породици и културном наслеђу. Из свега тога се изродила и љубав према стварању видео-материјала који су корисни за наставу за које с поносом истичем да сам аутор или коаутор. То су серијали: „Српска историјска читанка”, „Велики рат, српска прича”, „Шумадија у срцу Србије”, „Писма из Норвешке”, „Венац за хероје”...

Када је настајала „Сава” школа, добио сам позив на прво окупљање наставника. Иако нисам тачно знао где да дођем, пут ме је тог врелог летњег дана водио право пред место састанка. У дебелој хладовини дворишта неки веома вредни људи маштали су и износили своје идеје. Оно што је фасцинантно, већина тих идеја се остварила или се због своје величине и снаге још увек остварује. Насмејани и весели људи који обожавају свој посао и воле оне са којима раде. Фраза је да кажем да је школа за 21. век, али свакако је школа временски неограничена. Такође, то је школа са мисијом: окупити кроз српски језик, историју и културу децу наших исељеника који су разним поводима и потребама отишли у свет, али желе да њихово потомство зна свој корен. Заједнички резултати су фантастични. Научена слова, умеће читања и лепог писања, познавање епских и лирских песама, прелепих манастира и зграда којима се диве научници и уметници целог света, знаменитих јунака свих епоха српске историје. Иако историчарима „по закону” то није својствено, направио бих једно поређење. У време деспота Стефана Лазаревића развија се преписивачка школа, поткрај 15. века на Цетињу настаје прва ћирилична штампарија, а данас „Сава” школа заједно са „Звездобројцима” отима децу од дангубе, досаде, слабог интересовања и улива им знање, љубав и, најважније, истраживачки дух.

Сада са мало више животног искуства и знања, са новим местом боравка у Суботици, могу слободно да кажем: историја је и даље моја учитељица живота. Као што мудри људи говоре: „Наше је само оно што другима дамо”.